

Sermo az örömről

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk Pál apostolnak a Korinthusiakhoz írott első levele 10. fejezete 14.-től a 17. verseiben a következőképpen:

„Ezért, szerettem, kerüljétek a bálványimádást! Úgy beszélek hozzátok, mint értelmes emberekhez: ítéljétek meg magatok, amit mondok. Az áldás pohara, amelyet megáldunk, nem Krisztus vérével való közösségünk-e? A kenyér, amelyet megtörünk, nem Krisztus testével való közösségünk-e? Mivel a kenyér egy, mi is mindannyian egy test vagyunk, mert mindannyian az egy kenyérből részesedünk.” – Urunk, nélküled a mi életünk semmit sem ér. Ajándékozd nekünk magad a te igédben! Ámen.

Kedves Testvéreim! A bevezető zsoltárban ezt hallottuk: „Örvendj Isten népe!” **Ma az öröm vasárnapja van.** Ebben a tematikus igehirdetésben én is az örömről fogok beszélni nektek. Akármilyen idők is vannak, **lehetetlen nem észrevenni az örömet a teremtett világban.** Rügybe borult az ország. Pompáznak a virágok. Dalolnak a madarak. Két nap múlva itt a tavasz. Még a déli féltekén most beköszöntő ős is az örömről szól, hiszen az elmúlás a tapasztalat és a bölcsesség gyönyörű színeit hozza elő, és – *van* feltámadás a halál után.

Van azonban a minket körülvevő örömtengerben olyan, ami hamis öröm. *Hamis* öröm a szerzés öröme: „*megszereztem, elvettem, az enyém*”. A győzelmi mámor *gyilkos* öröm. Ahol vesztes van, ott nincs győztes – csak egy másik vesztes... *Hamis* öröm a birtoklás öröme is: „*rendelkezem vele, hatalmam van felette. Nem a tudásom, hanem: a birtokom. Nem a házastársam, hanem: a birtokom.*” A birtoklás korlátoz és bezár. Féltékeny és sebezhetővé tesz. Az uralom öröme is *gyilkos* öröm. Pusztítja azt, akit uralnak – és pusztítja azt is, aki ural. A siker igen veszélyes öröm. Olyan, mint az ópium: hajszolható. A sikeres ember sokszor úgy hiszi, hogy ő *több* mint a másik. Pedig nem több, csak – *esetleg, kicsit* – jobb: *EGY-valamiben* jobb. A siker könnyen szüli a tévedhetetlenség örömét. Ez már közel van a mindenhatóság öröméhez: ahhoz az örült örömhöz, amikor az ember elkezd Istennek képzelni magát...

Az ember öröme éhes állat. Ámde a hamis örömmel betelni képtelen. Az ember csalafinta állat is, így **mű-öröme sokaságával veszi körül magát.** Így az emberi állat a zabálás, az italozás és a gépies szex mű-örömeivé silányítja az ízletes étel, a jó ital, és a szerelem valódi és mély örömeit is. A modernizált emberállat a legtöbbször már csak a mű-öröm mű-örömét kapja meg, hiszen csupán nézheti, kukkolhatja a mások video mű-örömét.

„**Boldog-e az, aki kábítószeres mámorban van?**” – ezt kérdezte az egyik idős úr a másiktól az uszodám öltözőjében. – „*Á, dehogy!*” – hangozott a válasz – „*Az a mennyországban van, és nem itt, a földön!*” A válaszoló idős úr sajnos nem érezte azt még meg, hogy a mennyország ténylegesen vajon mi lehet... Csak remélni tudom, hogy a hátralévő éveiben ez még valamennyire megadatik neki. *De abban igaza volt, hogy a műöröm soha nem boldogság. A földi boldogságunk ugyanis a teremtett világgal való egységünk, harmóniánk állapota. Azaz semmi olyan, ami kihúz bennünket ebből a világból, igazi boldogság nem lehet.* Jézus Urunk is ezt mondta a János szerinti evangélium főpapi imájában: „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.” (Jn 17,15) Úgy legyen!

„Ezért szerettem – mondja Pál a mai igénkben – kerüljétek a bálványimádást! Úgy beszélek hozzátok, mint értelmes emberekhez: ítéljétek meg magatok, amit mondok.” (1Kor 10,14-15) **Bálványvá válik minden hamis öröm és mű-öröm.** Fogadjuk meg tehát Pál szavát néhány mondattal a mai igeszakaszunk után: „Minden szabad, de nem minden használ. Minden szabad, nem minden épít.” (1Kor 10,23) Kerüljük a bálványimádást: – ez az eredeti görög szövegben ennél sokkalta erősebb felszólítás: *fussunk messze, tűnjünk el onnan*, ahol bálványimádás van. „*Mi van akkor, ha körülvesznek a hamis öröm bálványai engem? Mi van akkor, ha nem tudok elfutni előlük?*” – kérdezhetitek: jogosan. **Van út, amelyik úgy vezet el minket a hamis örömtől és a műörömtől a valódi örömhöz, hogy egy tapodtat sem kell mozdulnunk.** Erről az útról szól az igehirdetésem második része.

A valódi örömhöz, a boldogsághoz vezető úton az első öröm – a találkozás öröme. Találkozunk Isten szeretetével, találkozunk Jézussal, találkozunk Isten igéjével – és rádöbbenünk arra, hogy Isten igéje megcselekszi azt, amit állít (Ézs 55,11). Meglátogat minket a Szentlélek (*a legtöbbször észrevétlenül, nagy csendben végezve munkáját...*) és elkezdjük megérezni azt, hogy a valódi öröm egy nagy tengerének, egy óriási szeretetőceánnak a kellős közepén élünk. **Látni kezdünk.** Egyre inkább képessé válunk arra, hogy **Isten irgalmas szemével lássunk meg mindent körülöttünk. Elkezdjük megérezni a Szentháromság szeretetkapcsolatának a kifogyhatatlan örömét.** Ezért az ajándékért volt a Teremtés, és ezért jött le Jézus közénk, a földre, hogy újra megnyissa számunkra a Paradicsomot, az Istennel való együttlét Teljességét. Csodálatos dolog, hogy hányféleképp tudjuk megélni a szeretetkapcsolat örömét. Az archetipikus *nő* öröme immanens öröm, ami Isten végtelenségét a szív legbenső teljességében fedezi fel. Az archetipikus *férfi* öröme transzcendens öröm, amely kiárad, és Isten végtelenségét a világ egészének a gyönyörűségében fedezi fel. Ugyanonnan indul, és ugyanoda érkezik mindkettő. Csak máshogy. Ez a teremtés egyik szép csodája.

Mindezzel kialakul az életünkben egy benső rend. Isten a dolgok helyére kerülésének az Istene. Mi is a helyünkre kerülünk – és a helyére kerül bennünk is szép lassan minden. Átéljük a kölcsönös elkötelezettséget, a hűség örömét. **Átéljük a derű állandóságát, a gondviselés biztonságát és a reménység erejét. Megérezzük Isten Országának az örömét, és ezzel szép lassan, csendben – állandóan bennünk az öröm.** A bennünk élő *valódi* öröm függetlenné válik minden külső körülménytől, és nem igényel semmilyen hamis örömet, vagy mű-örömet. „Felragyog előttünk Isten dicsőségének az ismerete a Krisztus arcán” (2Kor 4,6b).

„*Hát Péter, ez gyönyörű. De hát én még sehol sem vagyok ettől!*” – mondhatja valamelyiktek most. **Hogyan lehet itt és most, még a mai este folyamán megtapasztalni ezt a valódi örömet?** Erről fog szólni az igehirdetésem harmadik, záró része. „Felragyog előttünk Isten dicsőségének az ismerete a Krisztus arcán” – hallottuk az előbb. Hogyan? Pontosan erre a kérdésre válaszol Pál a mai igeszakaszunk második felében. „Az áldás pohara, amelyet megáldunk, nem Krisztus vérével való közösségünk-e? A kenyér, amelyet megtörünk, nem Krisztus testével való közösségünk-e?” (1Kor 10,16-17) Kedves Testvéreim! **Az úrvacsora, amelyre éppen most készülünk, nem a Krisztusban való részesedésünk-e?** Az eredeti görög szövegben Pál által használt „nem” szó csak olyan szónoki kérdésben lehetett, amelyre a szónok a hallgatóságtól egyértelmű **„Dehogynem!”** választ várt. Nem bőséggel árad-e mindannyiunkra, személyválogatás nélkül mindaz a kegyelem, amelyet kapunk? Dehogynem! Erre példa az ötezer ember megvendéglése az oltár előtti igénkben. Nem maradandó-e Krisztus közössége velünk? Dehogynem! Ahogyan már Ézsaiás idézte Isten szavát: „Mert a hegyek megszűnhetnek, és a halmok meginoghatnak, de hozzád való hűségem nem szűnik meg, és békességem szövetsége nem inog meg – mondja könyörülő URad.” (Ézs 54,10)

Végezetül: **nem az örök életünk forrása-e Urunk teste és vére, amelyet az úrvacsorában kapunk? Dehogynem!** Ahogyan a János szerinti evangéliumban Jézus Urunk kapernaumi beszédében olvashatjuk: „aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el” (Jn 6,37b). „Aki eszi az én testemet, és issza az én véremet, annak örök élete van, és én feltámasztom őt az utolsó napon” (Jn 6,54). Valamint: „aki eszi az én testemet, és aki issza az én véremet, az énbennem marad, és én őbenne. (Jn 6,55b) – mondja Krisztus Urunk. – Luther így fogalmazta ezt meg: „Az úrvacsora számunkra gázló, híd, ajtó, hajó és hordszék, amelyekben, és amelyeken át ebből az életből az örök élet felé eljutunk.” Az úrvacsora a királyi menyegző ünnepe. Az úrvacsora a kegyelem örömlakomája. *Boldogságunk* forrása az a Jézus Krisztus, aki az élet kenyereként osztja meg saját magát, és táplál bennünket.

Ide már csak az ámen hiányozna... De még mindig történik valami! **Az úrvacsora ugyanis nem múlik el bennünk nyomtalanul. Az úrvacsora nem pusztán egy „találkozás-élmény”.** Mit mond Pál a mai igeszakaszunk végén? „Mivel a test is egy, mi is mindannyian egy test vagyunk” (1Kor 10,17a). *Mikor* vagyunk egy test? Csak abban a pillanatban, amikor kapjuk az úrvacsorát? Dehogyan! Utána is, végig. **Kedves Testvéreim! Örüljétek és ujjongjatok! Az úrvacsora megváltoztat minket. Krisztus-hordozókká válunk. Evangélium vivökké. A jó hír vivőivé. Örömhírnökké.** Így, ebben és ez által lesz belőlünk *egy test*, azaz egy testvéri közösség. **Részesedünk a Krisztussal való közösségben – ezért és ezáltal pedig magunk is közösséget formálunk.** Nem csak azzal a néhány emberrel, aki ma itt van – hanem emberek milliárdjaival. – Ahogyan a sok gabonaszemből lett a kenyér, ahogyan a sok szőlőszemből lett a bor, úgy lesz belőlünk is egyetlen közösség – írta Luther.

Milyenné tesz bennünket az úrvacsorai közösség? Szolgáló és befogadó közösséggé. Mit ad nekünk az úrvacsorai közösség? Találkozást, látást, a Szentháromság szeretetkapcsolatát, benső rendet, gondviselést, reménységet és derűt. Megérezzük Isten Országának az örömét – és ezzel állandósul bennünk az öröm. A bennünk élő valódi öröm függetlenné válik *minden* külső körülménytől, és nem igényel *semmilyen* hamis örömet, vagy mű-örömet. „Felragyog előttünk Isten dicsőségének az ismerete a Krisztus arcán” (2Kor 4,6b). Így legyen! Amen.